

Pout' u kostelíka svaté Rozálie opět lákala

BERNARTICE – Pout' u kostelíka svaté Rozálie na cestě mezi Bernarticemi a Borovany každoročně láká k zastavení. I letos na ni v neděli 20. července přišlo hodně lidí. Místní ji vnímají jako příjemnou událost, kdy se zastaví na hezkém místě, popovídají si, potkají známé. Někteří navštíví mši v kostelíku a skoro všichni mají zájem o vodu ze studánky, která má pověst léčivé.

Už od časných ranních hodin to u kostelíka žilo. Každoročně se k němu vydávají lidé nejen z Borovan, Bernartic a okolních míst, ale také lidé z větších dálek, kteří se na místo vrací. O živé hudební vystoupení se i tentokrát postarali Luboš a Marie Cézovi. Mezi účastníky byli i kamarádi Jiřina Pokorná z Milevska, Anna a František Královi z Písku, Jana Červenská z Borovan a Josef Koudelka ze Svatkovic. Kromě Josefa Koudelky všichni pocházejí z Borovan.

„Je to pro nás mnohem příjemnější než klasické poutě. Už máme děti i vnoučata odrost-

lá, takže nás nelákají kolotoče. Tady je to srdcovka. Je to tu krásné místo, přeje nám počasí, hezky nám do toho hrají manželé Cézovi. Co si víc můžeme přát?“, shodli se.

Mezi dalšími návštěvníky byly kamarádky Dana Haškovcová z Borovan a Jana Čapková ze Svatkovic. „Vydáváme se sem na pout' pravidelně. Tady je to moc pěkné,“ poznamenala Jana Čapková. „Já sem chodím i na procházky sednout si a odpočinout. Mám to tu moc ráda. Každoročně absolvujeme i mši,“ dodala Dana Haškovcová. Ta zavzpomínala i na svůj život

Dana Haškovcová z Borovan a Jana Čapková ze Svatkovic si měly co vyprávět.

v Borovanech. V obci žije od narození, tedy už 83 let. Pochází z rodiny Kolářových.

Jak se žilo v Borovanech

„Na dětství v Borovanech moc ráda vzpomínám. Když jsem byla malá, bylo v obci hodně dětí. Když teď jdu ven a nikoho nevidím, tak mě to mrzí. My jsme lítali venku v zimě v létě. Hada jsme dělali, koupali jsme se v rybníce. Zkrátka jsme se scházeli,“ nastínila Dana Haškovcová. Do páté třídy navštěvovala školu v Borovanech, pak chodila do Bernartic. Na cestách do školy se zažilo hodně legrace. V Borovanech se podle jejích slov žilo dobře.

Obec mívala dokonce dvě hospody a přímo vedle sebe. Přesto si nekonkurovaly. V jedné byl sál, kde probíhaly taneční akce. Do druhé místní chodili na pivo. „U nás byla i prodejna. Nic nám nechybělo,“ zmínila rodačka. „Co se týče práce, tak tu byly přede-

vším statky. Pak vzniklo družstvo, ve kterém jsem i já pracovala. Dělal jsem v zemědělství od svých čtrnácti let. Měli jsme soukromé hospodářství. Tatínek byl stonavý, tak jsem se musela starat. Tenkrát jsem skončila ve škole. Bylo takové pravidlo, že poslední dítě muselo zůstat v zemědělství. Já jsem v tom vyrůstala, tak jsem si zvykla,“ prozradila.

Jakou nejhezčí vzpomínku na dětství má? „Tatínek mě tehdy vysadil jako malé dítě na kobyly a já ji jezdila plavit do rybníka. Kobyla ve vodě plavala. Vody bylo v rybníce opravdu hodně, to už dnes není,“ dodala. „V Borovanech se mi líbí. Je tam klid. Člověk si jen přeje, aby byl zdrav,“ uzavřela své povídání Dana Haškovcová.

Martin Petřík

více fotek na

JcTED.cz

Setkání starých známých. I k tomu slouží pout' u Rozárky. U jednoho stolu se sešli Jiřina Pokorná z Milevska, Anna a František Královi z Písku, Jana Červenská z Borovan a Josef Koudelka ze Svatkovic. Setkání i atmosféru poutě si pochvalovali.

Foto -mp-